

той бѣше прѣдъ нея. Трѣвата бѣше висока, гѣста и слѣдъ нѣколко дни трѣбваше вече да се коси. Една неутолима жажда за работа обзе Гроздана, сладостни трѣпки прѣминаха по тѣлото му. Стана му мѣчно, че бѣше продалъ това сѣно. Инакъ той би дошълъ тука и съ такава радостъ би се заловилъ да коси. Тежка, но приятна е тая работа и въ нея силата и сръчността на човѣка могатъ да добиятъ най-широкиятъ си размахъ. Хубаво е. Дохождашъ рано сутринъ, когато по трѣвата още свѣти роса и слънцето току що изгрѣва. Сѣдашъ нѣкъдѣ да наточишъ косата, високиятъ буренъ почти те закрива. Тѣй тихо е, че всѣки ударъ на чука ясно и звѣнко кѣнти. Изправяшъ се, още нѣколко рѣзливи удари съ бруса и започвашъ. Косата се размахва, блѣщи, съска като змия, трѣвата полѣга и пада подъ нея. Въздухътъ се изпълва съ миризливъ дѣхъ на билки, открива се нѣкое гнѣздо, или пакъ уплашенъ смокъ се гърчи подъ косата и бѣга. Слънцето се издига и припича. Потъ облива не само лицето, но и цѣлата снага, ризата потъмнѣва на гърба и лѣпне. Но въ кѣситѣ почивки, когато брусътъ набързо изглажда косата, погледътъ сварва да обгърне това, което остава още, да се порадва и на извършеното вече. Умората не се чувствува. Разгаря се все по-голѣма и по-голѣма жажда за работа.

Грозданъ кръстоса нѣколко пѣти надлѣжъ и на-ширъ изъ нивата. Слѣдъ това излѣзе на пѣтя и се повърна назадъ. Една голѣма промѣна бѣше станала въ него. Лицето му бѣше се прояснило, той се усмихваше. Изглеждаше пакъ така увлѣченъ и вглѣбенъ въ мислитѣ си, но тия мисли вече не го измѣчваха, а го радваха и ободряваха. Той прѣсмѣташе, съобразяваше, кроеше нѣщо. Нѣколко пѣти той високо си прошепна съ гласъ: „Монката има право!“ И пакъ се замисляше.

Бѣше рано, не му се ходѣше още. Той излѣзе отново при могилата и се изкачи по нея. Единъ ястребъ бѣше